

Промінь Місяця ловить, як лінза

Ігор Павлюк

Промінь Місяця ловить, як лінза, чистенька сльоза монашки.
Юна-юна у чорнім — як нічка, монашка в траві лежить.
Із обличчям на книжку дитячу подібним і на ромашку.
Сфокусований Місяць — лягай і з очей лижи.

Син Господній на ній. На хресті. Цілував молитву.
Ланцюжок золотий обірветься — і він потече з грудей...
Тридцять три...
Як для Бога — то смішно, для хлопа — якраз вигравати битву.
Божі внуки бродитимуть між льодяних людей.

Скажуть: знову євреї, а чи комуністи винні.
І який там під Місяцем к чорту тепер загар!..
Соррі. Зорі на чорному — як перестиглі вишні.
Недаремно Христос по-ню-йоркському Супер Стар.

Супер Стар. Надстарий.
Застарий для таких печалей.
Але, врешті, хто знає душу того, кого розпинали всі?
Лиш монахиня юна.
Але вона мовчала.
Сфокусований Місяця промінь грівся в її сльозі.